

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Demendecki

SSN Marek Dobrowolski

w sprawie ze skargi S. N. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki

w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Poznaniu w sprawie o sygn. III AUa 527/21,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 21 lutego 2023 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

S.N. (dalej: „skarżąca”) na podstawie art. 2 ust. 1 oraz art. 3 pkt 4 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2018, poz. 75, dalej: „u.s.p.p.”) wniosła skargę na przewlekłość postępowania toczącego się przed Sądem Apelacyjnym w Poznaniu w sprawie pod sygn. akt III AUa 527/21. Skarżąca wniosła o stwierdzenie, że w postępowaniu doszło do przewlekłości postępowania oraz zasądzenie od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kwoty 4000 zł na podstawie art. 12 ust. 4 u.s.p.p.

W uzasadnieniu skarżąca wskazała, że postępowanie przed Sądem Apelacyjnym w Poznaniu jest przewlekłe, gdyż w ciągu 12 miesięcy od wpłynięcia apelacji, w sprawie nie został wyznaczony termin rozprawy. Apelacja została

wniesiona 27 kwietnia 2021 r. i do dnia wniesienia skargi nie została rozpoznana, a skarżąca nie otrzymała żadnej informacji w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę jako niedopuszczalną, należał odrzucić.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 u.s.p.p. Strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Zgodnie natomiast z art. 4 ust. 2 u.s.p.p. jeżeli skarga dotyczy przewlekłości postępowania przed sądem apelacyjnym lub Sądem Najwyższym – właściwy do jej rozpoznania jest Sąd Najwyższy. Skarżąca wniosła o stwierdzenie przewlekłości postępowania sądowego toczącego się przed Sądem Apelacyjnym w Poznaniu, III AUa 527/21, zatem właściwym do rozpoznania skargi jest Sąd Najwyższy.

W myśl art. 8 ust. 2 u.s.p.p. w sprawach nieuregulowanych w ustawie o skardze na przewlekłość postępowania, do postępowania toczącego się na skutek skargi sąd stosuje odpowiednio przepisy o postępowaniu zażaleniowym obowiązujące w postępowaniu, którego skarga dotyczy. Skarżąca wniosła skargę na przewlekłość postępowania sądowego postępowania toczącego się przed Sądem Apelacyjnym w Poznaniu w sprawie pod sygn. akt III AUa 527/21, co do którego właściwe pozostają przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. –

Kodeks postępowania cywilnego (tekst jedn. Dz.U. 2021, poz. 1805 ze zm., dalej: „k.p.c.”).

Stosownie do art. 87¹ § 1 k.p.c., w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, a w sprawach własności intelektualnej także przez rzeczników patentowych, chyba że stroną, jej organem, jej przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem jest

sędzia, prokurator, notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także gdy stroną, jej organem lub jej przedstawicielem ustawowym jest adwokat, radca prawny lub radca Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji. Przepis ten znajduje zastosowanie również w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi na przewlekłość postępowania, jeżeli do jej rozpoznania właściwy jest Sąd Najwyższy (zob. uchwała Sądu Najwyższego z 16 listopada 2004 r., III SPP 42/04, OSNP 2005, nr 5, poz. 71 – zasada prawna; a także postanowienia Sądu Najwyższego: z 2 lutego 2021 r., I NSP 174/20; z 6 lutego 2021 r., I NSP 169/20; z 1 września 2021 r., I NSP 135/21; z 23 marca 2022 r., I NSP 42/22).

Skarżąca wniosła skargę na przewlekłość postępowania sądowego osobiście, natomiast z treści skargi nie wynika, aby skarżąca należała do kręgu ww. podmiotów uprawnionych do samodzielnego działania przed Sądem Najwyższym – przez co nie dopełniła obowiązku, wynikającego z art. 87¹ § 1 k.p.c. Tym samym, wniesiona skarga na przewlekłość postępowania jest niedopuszczalna z mocy ustawy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 19 czerwca 2017 r., III SPP 32/17; z października 2019 r., I NSP 103/19; z 16 kwietnia 2019 r., I NSP 5/19; z 21 marca 2019 r., I NSP 1/19).

Skarga jako niedopuszczalna podlegała zatem odrzuceniu na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z 398⁶ § 3 k.p.c. i art. 87¹ k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 u.s.p.p.